

flyde af de Krav, vi her stiller, maa I gøre Indrømmelser. Og jeg kan desværre ikke nægte, at vi har gjort Indrømmelser, Indrømmelser af en saadan Art, at vi, der sidder som Arbejdernes og Arbejdsløsheds-kassernes Repræsentanter, nu og da greb os selv i at spørge, om vi ikke blev hængt af vore Meningsfæller og Klassefæller, hvis vi blev taget paa de Indrømmelser, vi gik med til. Men det var ikke en Gang nok, der skulde endnu flere Indrømmelser til. Vi har imidlertid ikke været i Stand til at gøre alle disse Indrømmelser, og Resultatet er da, at vi i Dag maa stemme imod Lovforslaget. Og hvad sker der saa? Ja, det kan man godt forudse. Der sker det, at Flertalspartierne og deres Meningsfæller omkring i Landet lægger en Sprængbombe under Arbejderklassens Hæderlighed. Det er det, der sker! Man kan vel ikke tro, at Arbejderne stiltiende skulde lade sig klippe som Faar, naar Magthaverne har denne Lov i Hænde. Man kan ikke tro, at Arbejderne skulde tie og taale, man maa være forberedt paa, at de gør, hvad der staar i deres Magt, for at unddrage sig de Konsekvenser, som denne Lov vil vælte ned over dem.

Vi har i vort politiske Liv Fortilfælde at pege tilbage paa. Hvad var det, man sagde fra Venstres og til Dels fra konservativ Side til den daværende Regering, da vi vedtog Kornloven og andre sociale Foranstaltninger? Man sagde: I gør Landets Borgere til Lovbrydere ved alle jeres Love og Bestemmelser. Men der var ogsaa Medlemmer af Venstrepartiet, som viste Befolkningen, hvordan man skulde bære sig ad med at undgaa disse Love og deres Mening. Og det træffer sig saa puvsigt, at netop de nuværende Regeringspartiers Ordfører i den foreliggende Sag, det ærede Medlem Hr. Lillelund, den Gang gav sine Klassefæller Anvisning paa, hvordan man kunde bære sig ad med at undergaa Lovene. Den 11. November 1914 var Lovforslaget om Straf for Overtrædelse af Lovene angaaende Prisregulering til Behandling i Folketinget; og man vil huske, at i Anledning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Smaasød og Frarensning maatte fodres op, var der blevet peget paa, at visse Landboere havde brugt det Fif at blande frarensed Rug og Smaarug mellem Bygget, thi saa kunde man fodre hele Historien op. Ved denne Lejlighed sagde det ærede Medlem Hr. Lillelund fra Folketingets Talerstol, henvendt ikke blot til sine Meningsfæller, men navnlig til sine Klassefæller ude i Landet: „Naar jeg til Trods for mine Betæneligheder og til Trods for, at der forlanges Enstemmighed i de lokale

Kommissioner, nu kan stemme for Bødebestemmelsen, er det, fordi jeg er klar over, at Kommissionerne næsten altid vil bestaa af 3 praktiske Mænd, der vil komme til den stik modsatte Opfattelse af Ministerens. De vil næsten overalt kunne tillade Opfodring af Smaasød.“

Jeg er ganske sikker paa, at naar Arbejdsløshedsloven nu skal føres ud i Livet, vil Arbejderne mindes det ærede Medlem Hr. Lillelunds Ord, da han gav sine Klassefæller Anvisning paa, hvorledes man undergaar en Lov. Der vil blive adskillig „Opfodring af Smaasød“, kan de Herrer være ganske rolige for. Jeg misunder ikke den Mand, der skal være Arbejdsanvisningsdirektør, hvem det saa end bliver — jeg aner ikke noget derom —, naar han faar samtlige organiserede Arbejdere imod sig. Hundredtusinder af Arbejdere, hvoraf hver eneste en vil spekulere paa, hvorledes han kan komme til at genere og krænke Loven! Det vil de nemlig gøre. Det naar man ved den Slags Love, det naar man ved at bruge Magt og Vold dér, hvor man mere end noget andet Sted skulde have taget Hensyn ogsaa til Retten.

Saa længe Arbejdsløshedskasserne har bestaaet, har Arbejderne alle Vegne passet paa som Smede, for at der ingen Uregelmæssigheder skulde ske, ikke blot før Kasserne fik Statsanerkendelse, men ogsaa efter; det er jo anerkendt endog her fra Folketingets Talerstol af et Medlem af det konservative Folkeparti, at Arbejderne har behandlet Arbejdsløshedslovene paa en honnet og hæderlig Maade. Det, der sker her, er imidlertid, at Flertalspartierne ved et Magtbud vedtager saadanne nye Bestemmelser som den om de fordømte Kontrollkort, og naar man gør det, kan de Herrer være sikre paa, at Arbejderne ude omkring nok skal finde paa Raad; men det bliver i Retning af, at man giver Sandhed og Hæderlighed en god Dag, naar blot man kan komme til at vise sin Modstand mod denne fordømte Lov, som Arbejderne vil kalde den. Det er det, der vil ske. Det vil gaa her paa samme Maade, som det gik paa et andet Omraade under Krigen, da man talte om, hvilken demoraliserende Indflydelse de Love, som Rigsdagen da var nødsaget til at vedtage, havde paa de Befolkningsklasser, som man fra Venstres Side hævdede at det fortrinsvis gik ud over — hvor meget der var i det eller ikke, skal jeg ikke her undersøge.

Det, som hidtil var et Kendetegn for Arbejdsløshedskassernes Administration, var Ansvarstølelsen. At der har været Mis-